Marts, 1908. 2. Aargang — Nr. 3.

KVINDESTEMMERETS-BLADET.

Oversigt over Stemmeretsarbejdet i de Lande, der med Danmark er indtraadt i Alliancen.

Udgivet af Kvindevalgretsklubben.
Led af: «International Woman Suffrage Alliance.»

Prisen for Aaret 1908 er Kr. 1,89 for indenbyes og Kr. 1,98 for udenbyes Subskribenter. — De 6 Eksemplarer fra 1907 med Portraiter af Mrs Chapman Catt, Fru Qvam, Frk. Lucina Hagman og Fru Holmgren, kan endnu erholdes for 60 Øre. — Bestilles gennem alle Postkontorer.

Verdenskongressen for Kvinder i Chicago Maj 1893.

Saa længe siden, at den alt er gaaet over i Historien! Og dog, naar jeg nu gennemlæser de gulnede Aviser, hvori mine Korrespondancer i sin Tid stod, da bliver Minderne saa levende, som om de var fra igaar.

Men 15 Aar er alligevel svundne, siden dette første store Stævne for Alverdens Kvinder fandt Sted! Jeg var sammen med Kristine Fredriksen indbudt som Repræsentant for Danmark, og hvis én og anden kunde have Lyst til at faa et lille Indtryk af denne Begivenheds ydre Omrids og et lille Indblik i dens Aand, saa vil jeg gøre et kort Uddrag af et Par af mine gamle Korrespondancer til danske Blade, som netop ligger for mig.

Jeg griber i Bunken og plukker sammen hist og her, saaledes som det kan falde sig. Pladsen er jo indskrænket. Jeg citerer kun, som Ordene faldt i Korrespondancerne.

»Fredag Eftermiddag gav Mrs Potter Palmer en aldeles storartet »Reception« for de i Verdenskongressen saa repræsentative Kvinder i Kvindernes eget Palads i Jackson Park.

I denne Bygning, det første betydelige, kvindelige Forsøg i Arkitekturen — Mrs Candace Wheeler er Bygmesteren, — findes jo samlet alt i hvilkensomhelst Branche, der kan vise Verden de Fremskridt, kvindeligt Arbejde har gjort i Løbet af den sidste Halvdel af det 19de Aarhundrede.

Trængselen var uhyre. Mrs. Potter Palmer tog Plads paa den store Estrade, omgivet af de kvindelige Repræsentanter for alle Verdens Riger og Lande og fra de forskellige, amerikanske Stater og Territorier, — i alt 5000 Delegerede.

Det var en glimrende Forsamling. Hertuginden af Veragua, Prindsesse Strakowskoy, Grevinden af Aberdeen med mangfoldige andre — baade med og uden Fordring paa at komme ind under nogetsomhelst Lands Rangforordning — kappedes med hverandre ikke alene i Toiletternes blændende Elegance, men ogsaa forbavsende mange af dem i personlig Ynde og Skønhed.

Der var udprægede Typer fra hvert Land, ejendommelig nationale, og dog næsten enhver præget af den højeste Kultur og intellektuelle Overlegenhed.

Og det var ikke mindst Amerikanerinden, Miss Susan B. Anthony, der, høj og rank med sit sølvgraa Haar og i sin lange, sorte Fløjelskjole, mere imponerende end saa mangen Dronning, forekom én at maatte repræsentere Stammoderen, den værdige, strenge, puritanske Kvinde.

Af den gamle, forhaanede Blaastrømpetype fandtes der blandt disse Kvinder, paa 4—5 Undtagelser nær, absolut ingen. Den synes at være en tilbagelagt Overgangstype og som saadan allerede antikveret. Der var elegante Verdensdamer, fine, aristokratiske Skikkelser, søde, indtagende, unge Damer. *Tilsyneladende* næsten alle Blomsten af Overcivilisation og Overkultur.

Og saa skjulte der sig i disse Kniplinger, i dette raslende Atlask, under disse funklende Diamanter fler end én lærd Professor, ja Dommere, Præster!

De amerikanske Blade udtalte Dagen efter:

»»Denne Gruppe af store Kvinder fra hvert Lands Arbejdsmark vil aldrig blive forglemt««.

Mrs Potter hilste Kongresmedlemmerne Velkommen i følgende Ord:

»»Jeg føler i dette Øjeblik en særegen Glæde ved at byde eder Velkommen til Kvindernes Palads. Jeg behøver ikke at fortælle de destingverede Kvinder, som er tilstede her, at de er velkomne. I har jo hørt og set det. Vi haaber i denne Bygning at danne et Centrum for al den Intelligens, Menneskekærlighed og Kultur, som det 19de Aarhundredes Kvinder sidder inde med. Idet vi taler om Kvindernes Bygning, har vi dog følt en Del Beskedenhed med Hensyn til, hvad der er naaet. Vi sammenligner ikke Kvindernes Arbejde med Mændenes Arbejde. Kvinderne har i flere Henseender kun været Efterlignere. Men hvad Kvinderne har naaet er al Ære værd; og vi har forsøgt at vise, paa hvor mangen Arbejdsmark de har gjort fortrinligt Arbejde, og hvilke Muligheder, der ligger for dem«.

Vicepræsident Mrs Charles Henrotin tilføjede følgende:

»»Her i Chicago vil nu i denne Tid blive centraliseret mere end ét Fremskridt henimod de humane Interessers Solidaritet««.

Efter at flere kvindelige Talere havde haft Ordet, holdt Vicepræsidenten for Chicagoudstillingen, Mr. Stevenson, en ganske udmærket Tale, som spøgende begyndte med, at han aldrig havde været saa skamfuld i sit Liv, og sluttede med en Forsikring om, at »»intet Ord formaaede at udtrykke Vigtigheden af denne Begivenhed. Den vil efterlade sit Præg paa enhver Tid. Det, der for Kvinden kan aabne Vej, hvorpaa hun kan gøre sig nyttig, og hvor hun kan blive en Velsignelse for sit Køn og den Tidsalder, hvori hun lever, fortjener at blive anbefalet««.

Efter at Præsidenten for »The International Council», Mrs May Wright Sewall, havde haft Ordet, blev Guvernør Oglesby forestillet af Mrs Palmer, som erklærede, at ved denne Lejlighed skulde en Mand dog have det sidste Ord.

Og saa sagde Guvernøren:

»»Jeg har ingen Ret til at henvende mig til dette Auditorium. Dersom min Hustru var tilstede, — jeg ser hende ikke, — vilde jeg tale, thi naar jeg saa ind i hendes Ansigt, vilde jeg faa Mod og Mandighed igen. Jeg hører til det raa Køn, som har beherskel Verden gennem Aarhundreder. Det er retfærdigt og rigtigt, om jeg nu skulde blive pint her i Dag. Jeg blev opdraget i en Tidsalder, hvor Mændene var raa og mandige, men ikke mandige nok til at kunne erkende Kvindernes Aandsgaver. Jeg bønfalder eder, mine Damer, om at tilgive de Mænd, som har formastet sig til at beherske Verden med den fysiske Overlegenheds brutale Kraft. Jeg skulde ønske at vide, hvorfor Kvinder ikke kan være ligesaa intellektuelle som Mænd.

Jeg har hørt til den Race af Mænd, som indbildte sig at vor højeste og helligste Pligt var at være Kvindernes Forsyn. Jeg kan ikke indse, hvorfor vi skulde paatage os dette Protektorat over Kvinderne. I Livets Kamp har Mændene derfor hidtil paataget sig Fægtningen. Mænd, har baaret Fortidens Byrde og Hede og maa tilegne sig endel af den Kredit, de saaledes har erhvervet sig. Hvem tør sige, at hele Verdens Kvinder ikke i dette Aar 1893 har fundet Hulheden i Mændenes Krav paa Herredømme over Kvinden? Det er behageligt at der er nogen, der har Omhu for en. Jeg har intet imod, at min Hustru og mine Søstre har Omhu for mig. Jeg har